

brije trikrat na mesec.

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6** kron; zunaj Avstrije **8** kron. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**

„Slovani, dajte nam en sam dokaz?“

Dr. Venezian.

Slovenski zgodovinarji pozor! Na županskem banketu dne 15. prosinca t. l. ustal je eden najstrastnejših zagovornikov italjanskega „posesa in govorna“ v Trstu, Dr. Venezian, ter zabrusil „rokovice“ slovenskim zgodovinarjem in starinoslovcem v zobe rekoč: „Dajte nam samo enega slovanskega moža, dajte samo en list pisan od slovanske roke, dajte nam samo en napis iz naših mest in gradov, ki dokazuje najnezmatniški zgodovinski fakt, in mi porušimo vse rimske ostanke v Pulju, pometemo slavne ostanke iz Ogleja in sežgemo vse dokumente našega meščanskega življenja, — ter privolimo, da se ne smatrajo več julijske pokrajine italjanske.“

Ali ste čuli, modri možje; oni zahtevajo „en sam dokaz“, in vsi primorski Italjani se za vse veke uklonijo in predajo Slovanom. Rešeni bi bili Hrvatje in Slovenci tega laškega zlega. Brivec vabi slovanske zgodovinarje naj pomagajo dokazati gospodu Venezianu, da je bil že *Fabius Severus* (glej ulico Fabio Severo) znan kot „tribunus Catalorum“ — Pivčan. Na Pivki so ga zvali Bobek. — Slavni Hortiš, ki je iskal imena novim Tržaškim ulicam se dobro spominja, da je bila v starem mestu ulica „Brič“. Gotovo je, da je to ime dal nekdanji znameniti slovanski trgovec Bric. — Še celo Materija je slavna, ker via Materizza je dobila ime po debeli krčmarici iz Materije, kamor so zahajali stari košiljerji srebat okoličana in vampe jesti. — Ali ni tako gospodje zgodovinarji. — Ravno isti Hortiš je tudi čital nekje „Via Prelazer“

in ker je menil, da je tej ulici posodil ime nek pre-Lazarus, t. j. duhovnik Lazar, je ime smatral laško, če tudi je čisti slovenski „pre-laz“. Ali ni tako! Kedo je bil Istran *Rapicius*, znani pesnik, nikdo drugi ko naš *Repič*. Ulica „Coroneo“ je dobila ima po ljubljanskem škofu *Hrenu*, iz dobe protestantizma — ker je imel tam svoj dvorec. — Ta je pa še najlepši in neovrženi dokaz, da je Trst naš, namreč, ko je stari magistrat stal še na tleh sedanjega vrta pred namestništvom — bila sta že takrat ure Tržačanom slavna junaka *Mihec in Jakec*. Kedo jih je tako krstil, če ne tržaški „popolo“ sam; saj sta bila moža poštena okoličana in okoličani so takrat še nekaj velja ali v Tržaški zgodovini.

Tukaj smo našli le nekaj „neovrženih“ dokazov in je poslali gosp. Venezianu v pregled. Bojimo se pa, da on nam ne bo hotel verjeti, ker nismo izprašani zgodovinarji. — Zato pa vabi Brivec vse naše učene zgodovinarje naj ne zamudijo trenutka, da javno prinesejo „dokaz“, da smo tudi mi tukaj ne samo orali in sejali koruzo ampak, da je marsikateri naših tudi sejali na njivi laške kulture, če tudi so žito in korenje pospravili sami italjani v njih skednje. — Še enkrat starinoslovci, dajte Italjanom en sam dokaz!

Na nevarni poti.

(Glej sliko str. 5.)

Od starodavnih časov sem, živelo je v Avstriji sedmero bratov in sedmero sester. Bratje so dobili po očetu Slovanu razna pe-sestra; prvi je kmetoval in tržil na Češkem,

drugi je sadil krompir v Galiciji, tretji je oral zemljo na Hrvaškem ter prodajal prašiče in slivovko v Trst. Najmlajši brat je imel lepa posestva na Koroškem južnem Štajerskem, in Kranjskem. Na Primorskem je točil sladko vino in sadil še slajše sadje, a o praznikih je ribaril v rodovitnem jadranskem morju. Bratje so bili naravni nasledniki po svojem očetu. V teku časa so razni zlovoljni sosedje urivali v to zemljo in gospodarili v nji, kakor da ni bilo Slovanov; še več, smatrali so jo celo tu i tam kakor „sužnje“. Tako brezobzirni so bili: Nemci, Madžari in Lahi; da so celo sedmerim bratom prepovedali posluževati se materinega jezika: v cerkvi, šoli in uradu. Slovenski bratje in sestre so odrasli in poženili se med svojce. Družine so se namnožile v velike rodove. — Svoje otroke so merali pošiljati v nemške, madjarske in laške šole. Sinovi se niso več spominjali očetove oporoke. Vsak je le na svojo roko oral in sejal, delal prošnje ter hodeval prosjačit mrvice na cesarjev dvor. Sosedje so jih pa tlačili in se v pest smejali: *Glejte, koliko jih je, pa si ne znajo pomagati*. Dobro je za nas, dokler ne spoznaje svojo moči. Ali kakor vsakega človeka enkrat „pamet“ sreča, tako je tudi Slovanske brate.

Po raznih nesrečah zbrali so se nekega dne pod slovansko lipo, potožili si svoje reve in ugibali, kako da more v Avstriji ravno Slovan zadnji biti. Po dolgem premišljevanju jih je razsvetlil žarek slovanske vzajemnosti. Starejši se vzdigne rekoč: *Bratje, kaj delamo. V tem, ko se mi prepiramo, se sosedje mastijo na naši zemlji. Združimo se: ta je bila očetova volja, ko nam je rekel: Sinovi, bodite složni in nihče vas ne premaga!* —

Zjedini so se. Tekom časa so se starejši bratje bolj opomogli, prišli so v večo veljavo, samo Slovenec je bil vedno zadnji med njimi kakor deseti brat. Zopet se snidejo in čuli so stok mlajšega brata. Na to vsi: *Naš brat je, najmlajši, naše krvi, lepo očetnjavo ima, pomagajmo mu!* Šli so na delo. Na možko zahtevo združenih bratov pričeli so na Dunaju se vdajati. Minister začuvši ostri slovanski protest je pisal Slovincu, naj pride na Dunaj po novoletno darilo. Ker pa je bilo letos v decembru jako ugodno vreme, in je imel doma razne silne opravke, je poslal svojo sestro Slovenko na Dunaj. Pojdi ljuba sestra, ti k ministru in prinesi kar so nam določili. Šla je in prišla v cesarjevo stolico. Minister Thun jo je kaj prijazno sprejel. Zavezal ji je v culico nekaj *ravnopravne potice, pazinški balzam* za revne Istrane ji je zročil v vrčku; a Tržaškim Slovincem je poslal *prazno pleteničico*, v katerej bi imela biti *slovenska šola*. — Naša devojka se spoštljivo poslevi in jo ubere proti domu

A ko je „junakinja“ korakala po poti, so nemški in laški „lajachi“ zadišali pečenko, planili so kakor besni na njo ter lajali in preganjali jo do očetove hiše. — A ona vesela, da nese bratom Istranom najlepše novoletno darilo je pogumna stopala po cesti, nezmenivši se za steklo zverjad, ter prišla srečno domu.

Nevošjlivec.

— Kaj pa bereš v sv. pismu, Joško?

— Zgodbo o treh mladeničih v ognjeni peči.

PODLISTEK.

Raztresenec.

(Konec.)

Tako sem v svoji raztresenosti nekoliko ur po mestu „bumlal“, nazadnje pa sem se odločil, da pojdem domov. O polnoči našel sem hišo; ker pa nisem ključa seboj imel, poklical sem vratarja. Ta je kakor po navadi zahteval desetico za odpiranje. Prosil sem ga torej, naj malo počaka, dokler mu ne prinesem iz svoje sobe desetico. Tiho sem šel po stopnicah. Vrata moje sobe niso bila zaprta in jaz sem vstopil. Ker pa sem v svoji raztresenosti žepljenice vse porabil, moral sem tipati z rokami okoli — pomislite si moj strah, ko sem prišel do postelje in tu neki nos in strašansko brado v roke dobil.

„Tatje, tatje“, kričal sem kolikor sem mogel; ali tudi bradati je skočil raz postelje ter kričal: „pomoč, razbojniki“.

— Kaj te to tako zanima?

— Nevošljiv sem jim, ker presneto so morali ti možje potem imeti — žejo!

Modri sveti norega očeta svojemu noremu sinu.

Dragi moj sin! Dober svet je drag; ali od prijateljev se ga dobi lakše, nego pa denar. Vsak začetek je težak in norost je začetek vsake modrosti.

Dragi sin! Mi živimo v hudih časih. Ako imaš denar, imaš vsega, ako imaš pa vsega brez denarja — nimaš nič. Zato vzemi „laterno“ in išči denarja. Išči denarja brez žene in ako ni drugače mogoče, pa vzemi še ženo navrh — nikdar pa žene brez denarja. — Denar brez žene je solnce brez sence; žena brez denarja je senca brez solnca.

Ljubi resnico, ako Ti škode ne prinese, in sovraži laž, ako Ti ne koristi, — in srečen boš.

Ako si kako neumnost napravil je najbolje, da jo zamolčiš.

Ako Te čevelj tišči, Ti ne pomaga nič preiskovati, da li je noga prevelika za čevelj, ali pa čevelj premajhen za nogo. V takem slučaju je najboljša, da čevlje zameni. Vsak dobro ve, kje ga čevelj tišči, kako se pa reši kurjih oči — tega ne ve nikdo.

Človek misli, Bog pa obrne; ali če tudi človek ne misli, vendar Bog obrača. Drugače bi na svetu, kjer največ del ljudi ne misli, in kjer je ostalemu delu prepovedano misliti, zares grozno izgledalo.

— Zgrabil sem lumpa za vrat, ali tudi on je zgrabil mene, in tako sva se držala, dokler ni prišel gospodar.

„Kje so tatje“, prašal je, držaje samokres v roki.

„Držim ga“ — rekel sem mu jaz.

„Ta je“ — vpil je bradati.

Gospodar se je sedaj k meni obrnil ter me vprašal, česa da o polnoči tu iščem.

„Gospod!“ kričal sem jezen — „kaj me ne poznate, ali pa me nočete poznati. Ne stanujem li že pol leta v tej sobi?“

„Stanovali ste, ali do danes zjutraj“, rekel mi je gospodar, „ker pa niste do sedaj niti vinarja stanarine plačali, vrgel sem vas danes na vse zgodaj na zrak“.

Sedaj sem se spomnil! Da saj sem danes o poldan drugo stanovanje najel. „Ali“ prašal sem nenadoma, „ako več tu ne stanujem kako pa je prišla moja kapa v to sobo? — Moja kapa je namreč na mizi ležala. Na to pa je rekel bradati: „To mi je nekdo

Zapomni si dobro te moje svete in dobro se Ti bo godilo. Ako jih pa pozabiš, pojde Ti gotovo boljše. *Stk.*

Tolazba hčere bogatega očeta.

Kaj bi reva jaz počela,
Da moj oče ni bogat?
Vajena nič nisem dela;
Mogla samka bi ostat.

Časa zób bi me razjedal,
Dala truplo bi v posest
Vsacemu, ki bi povedal:
Bodi moja, bom ti zvest!

Zame naložene krone
(Žuljev so iz vzétih rok.)
Možno posadé me v tróne
„Pluta“ — bode mi porók.

Goverica že se čuje,
Prišla je iz ust do ust:
Le denar jo osrečuje,
Da dobí ga — ta predpust.

Stare modre pa ženice
Pridno sklepajo také:
„Mož pri nji prestal bo vice
Bridke na tem svetu ž njo“.

V--v. Záplášky.

Pravi prijatelj.

Dva prijatelja se po dolgem času srečata:
„Kaj še živiš, sem mislil, da si uže davno umrl!“

„No lep prijatelj si mi ti, torej niti na mojem pogrebu nisi bil!“

v hotelu. — — ali kaj vidim, vi imate moj klobuk na glavi. Sedaj je bila uganjka rešena. Zamenil sem klobuk za svojo staro kapo, prosil „pardon“ radi tega nočnega škandala, ter odšel iz sobe. Vrtar je uže mrmral, kje da sem bil tako dolgo. „Prijatelj“, rekel sem mu, „danes nimam, no drugikat...!“ „To poznamo“, rekel je, „brez desetice se ne odpira“. Prijel me je, ne bom trdil, da so bile njegove roke preveč nežne in kmalu sem stal zopet na ulici! Siromak ni vedel, kako uslugo mi je napravil.

Kam pa sedaj? V svoji raztresenosti pozabil sem ime ulice in hišno številko, tudi vedel nisem, kako se moja nova gospodinja piše. Šel sem dalje, ter prišel do neke velike hiše. Zdelo se mi je, da mora biti tu moje stanovanje. Pozvonil sem. Hitro se je odprlo neko okno in neki ženski glas je šepetal: „Dragi Janez, ali si ti?“

„Da“, šepetal sem, „Janez mi je ime“. „Jutri popoldne v drevoredu pri sv.

Drobtinice.

Policijski stražnik najde v Bošketu nekega človeka za trebuh na veji obešenega.

„Slišite prijatelj, zakaj ste se pa za trebuh obesili? Ako ste se vže hoteli obesiti, morali bi se za vrat, kakor je to navada, ne pa za trebuh.“

„Ja, če bi se obesil za vrat, bi pa dihati ne mogel.“

▽

Neki kanonik je bil navajen ležati vsaki dan do 10. ure zjutraj. Nekega jutra prišel je njegov sluga poklicat ga ob 9. uri, ter mu rekel naj vstane, ker ga neki gospod čaka.

„Kaj čaka“, vprašal je kanonik.

„Da gospod“ odgovoril je sluga.

„Torej ako čaka, ostanem še lahko pol ure v tej prijetni gorkoti!“

⊠

Ti, kaj ima zopet Tvoja žena?

Ah, kaj ima! Najprej se je na dekle jezila, potem se je na mene jezila, ker se nisem na dekle jezil, in se taj se jezi, ker se na njo jezim, da se je na dekle jezila.

✕

Zaljubljenec ljubici: Ah, obvaruj me Bog tega, da bi videl Tebe — udovo! Ne bi mogel preživeti kaj takega! —

+

V čem sta si jednaka zdravnik in krompir?
V tem, da imata oba svoj sad pod zemljo!

⊞

Zakaj ni zakona v raju?

Zato ker ni raja v zakonu!

Andreju! Moj mož odpotuje jutri zjutraj. Ali tu imaš listnico, katero si včeraj tu pozabil; Z Bogom!“ — In tiho se je okence zaprlo.

Pobral sem listnico ter jo spravil v žep.

„Vi ste aretiran“ — bila je vojaška patrolja. Peljali so me na stražo.

„Kako Vam je ime“ — prašal me je poročnik. Povedal sem mu.

„Se-li morete legitimirati?“

„Da, tu so moji dokumenti“. V svoji raztresenosti vzel sem listnico ter mu jo dal. Ta je prebledel.

„Kako ste prišli do te listnice, ta je moja!“

Mislil sem kake četrt ure ter mu potem vso stvar povedal.

Poročnik me je na stran poklical prosil me, da naj molčim, ter izjavil, da sem se legitimiral. Kmalu sem bil zopet na ulici.

Kod sem potem hodil, kje sem to noč še vse bil — sem v svoji raztresenosti popolnoma pozabil.

Stk.

V veseli družbi pri Čokelju.

Bradač: Slavna družba, znano Vam je, da se je letos zemlja nagnila za 14 stopinj. Kedo bi vedel temu uzroka?

Coik: Ni drugače, kakor da so na shodu v Trstu vampi 27 županov iz Istre in Furlanije tako pritiskali proti severnemu tečaju, da se je zemlja nagnila.

⊞

— Ali veš zakaj je pazinski župan g. Kurelič prišel na slovenski ples.

— Slišal sem, da je bil vabljen na italjanski „velion“, a ker je revež zamudil „cug“, prišel je ravno prav na naš veliki ples.

— Zakaj so pa laški „veglioni“ tako prazni.

— Gotovo bodo vsled žalovanja po cesarici in pazinski gimnaziji vsi „in profundo luto“.

Brivčevi

pomagači.

VABILO

— na —

Brivčev večer z maskarado

katerega priredé

Brivčevi pomagači
v nedeljo 29. januarja
v dvorani „Tersicore“ (ul. Chiozza 5)

Začetek ob 8. uri zvečer.

Ustopnina za osebo 1 krona.

— o o —

Opozarjamo vse Brivčeve prijatelje in drugo slovensko občinstvo, na omenjeno zabavo. — Brivčevi pomagači delajo velike priprave. Na maskaradi se bode vršilo vsakovrstnih smešnih in šaljivih prizorov.

— Posebno opozarjamo maske nežnega spola na to, da se bo razpisalo za najlepšo masko posebno darilo!

Kedor zamudi Brivčev večer, se bode kesal eno leto in en dan.

Brivčevi pomagači.

Skomini na Sokolsko maskarado 1898.

Fatima in pa Mekala
Prva ti si, druga jaz,
Pamet se nam je zmešala
O, neumni pustni čas!

Fatima je tudi zgin'la
Kam je šla, vam ne povem,
Sama v loži sem ostala,
A, zakaj, še zdaj ne vem!

No, četvorko sva plesala,
Ti krvav si pot potil,
Druge v rebra sem suvala
Ti pa jedno s'mi izbil!

Glej ga, glej, saj je brez krinke
V črnem fraku se vrsti,
Toda, vseh šem in pa norcev
Pravi „kurent“ se mi zdi.

Noč že jutru sega v roko
Zvezde kar od naj' leté
Pašu zdeha se globoko,
Nama tud' se dremlje že.

Fatima kaj rada pleše,
Prišel je njen Cocolo,
Pazi dekle, č'a po plesu
Mi ne bdeš jokalo!

Limonado in pa krofe,
Dal nam Lojze je vseh vrst,
Pital na je, kakor grofe,
Letos oblizujem prst. —

S pašom sva domu se vlekla
B'la je ura zjutraj šest,
Fruškala sva za večerjo
Pred počitkom treba jest!

Letos pa otožno čakam
Kdaj bo znorel „Sokol“ spet,
Na veliko žalost vidim
Da se pametuje svet!

Mehala.

Dolžnik in upnik.

„Kdaj mi bode te torej plačali? Jaz Vas ne morem priti tirjat vsak dan!“

„Kdaj torej pridete najlažje?“

„Prihodnjo nedeljo, ko nimam posebnega dela.“

„Dobro, pridite torej vsako nedeljo.“

V restavraciji.

— Poglej onega moža, temu je brada prej osivela kakor lasje!

— Da, najbrže je moral s čeljustmi več delati nego z glavo!

Snubčevo zrcalo.

Spomladi, ko je svital dan,
Dve dve deklici ste vstale,
Pa ste takoj od srčnih ran
In zakona kramljale.

In Dora Vidi govori:
„Prav rada bi se vdala,
Ker je že čas, to zdi se mi,
Da bi sinu zibljala“.

Naš suhóparni ta šivar
Poročiti me hoče,
A kaj mi hoče ta štokljat
Ta teleban brez kože?

Snubača družega do zdaj
Pri hiši pa ni bilo,
Bog vedi, če se mi kedaj
Kaj boljše bo godilo“.

Na to jej Vida besedi:
„To poizveve kmalu,
O kresu prav o polnoči
V dobrave svetem kaui.“

Če letos še se omožiš, —
In to je zgolj resnica, —
Tam v vodi njega zaglediš
Ki bodeš mu ženica.

Če nič se ne bojiš strahov,
Na vodo pojdem s tabo,
Da tamkaj ves obraz njegov
Imela boš pred sabo.

A praviti ne smeš ljudem
Da pojdeve v dobravo,
Drugače, to ti še povem,
Ti ne stojim za glavo!“

Vse to šivarček naš je čul,
In tiho ide strani,
A z dušo je za Doro plul
Misló o nje nakani.

Iz srca mine mu pokoj,
Návdá pa skrb in toga,¹⁾
A s časom vse prenese znoj,
Otide v sredo loga.

Šdep pluje čez neba oblok,
Nad kalom čakal v drevi
Je že šivarček polhen mók²⁾
Dve radovedni devi.

Udari ura polnoči,
Polukate dekleti,
Šivarček pa z glavo moli,
Črez vrh nad kal presveti;

Da bi za svoja ženina
V vodorji ga spoznala,
Misló: znamenje je neba,
Roko bi mu podala.

Hrsk! vrh odkrehne se, ta čas,
Šivar cmokal je v vodi,
Od straha vtihnil žab je glas
Po mlakah in drugodi.

Bežali ste dekleti v noč,
Ker ste duhov se bale,
In ko je klical na pomoč,
Še brže so bezljale.

Pripljuskal iz države žab,
Na breg se je privlekel;
Ne vem pa če ljubezni srab,
Je kakor prej ga pekel.

In zdaj ne hotijo več v log
Na sveti kal samice,
Če prav hoté od mladih nog,
Postati vsé ženice!

Burke slavnih Zabrdžanov.

(Narodno blago; priredil Silvester).

XVII.

Ko so dobili Zabrdžani prvokrat vino v usta, dopadale se jim je tako, da so se ga velike črez mero napili in vsled tega družega dne „stražili groznega mačka“. Ker te slabosti niso poznali, mislili so, da je bilo vino otrovano in šli so brž k zdravniku po zdravila. Ta kmalu zve, kje tiči bolezen in jih pošlje k trgovcu po slanike. Te ribe, menil je, bodo jih kmalu ozdravile. Res jih povzijejo ogromno število. Ko jih plačajo, zde se jim precej drage in tu se oglasi bistra glava ter reče: „Prijatelji, šemu bi si mi kupovali take ribe za drag denar, ko si jih sami lahko zredimo v domačem ribniku“. — „Saj je res!“ pri trdijo drugi in kupijo cel sodček slanikov, katere spravijo domu in jih vsipljejo v ribnik.

Kolikokrat je šel pozneje kak Zabrdžan mimo ribnika in videl kaj plavati ali migati v vodi, vsikdar je veselo poskočil in se že naprej veselil imenitnih obedov. O teh pa sukali so se vsi pogovori pa vasi in staro in mlado šteló in računalo je že na prste za koliko se bode število izvrstnih zdravilnih ribic pomnožilo, koliko jih bodo pojedli, koliko pa porabili za nov nasad. Občinski svet pa se je že celo posvetoval, kje bi se dal nov ribnik narediti, kadar bi sedanji postal premajhen.

In prišel je težko pričakovani dan izemanja slanikov. Vsa vas bila je zbrana okoli ribnika, župan pa kot najimenitnejša oseba odprl je lastnoročno jez, da se je mogla voda odtekati. Čim manj pa je bilo vode, tem večje postajale so oči gledalcev, katerim se naposled v praznem ribniku razkrije le mnogo blata in pa — neizmerno število žab. Niti jednega slanika ni bilo v celem ribniku, kar je pač umljivo, ker so jih bili Zabrdžani mrtve in dobro osoljene zmetali v vodo. Da so zgnili ni jim prišlo na misel in iskali so uzrok, kako bi bile preminule preklicane ribe. Po dolgom premotrivanju in iskanju, najdejo v blatu kači podobno ribo jeguljo, ki je prišla po naključju v ta ribnik, ter potujejo te ribe kakor znano tudi po suhem. V tej nedolžnej živalci pa imeli so že Zabrdžani hudodelca.

Kakor nekdanj slavnega in čitateljem že znanega krojača raka obsodili so tudi jeguljo v smrt in sicer v smrt v globoki vodi. Kakor nekdanj raka nesli so tudi jeguljo k tolmunu večkega potoka in so jo vrgli vanj. Ker pa je žaj hitro zginila, rekli so: „Ta že ne bode več žrla slanikov, kajti takoj je je bilo konec!“

Če so Zabrdžani še kedaj poskusili slanike rediti ali kako se je novi poskus obnesel, o tem nam zgodovina nič več ne pripoveduje.

Bralcem!

Dragi brivski brivčevi bratje in bravci! Brivec brez „brivčevega večera“, je brivnica brez „britev“ Ta britka stvar pa se ne bere v nobenem Brivcu, ker brez britev in brivskih pomagáčev ni mogoče brivca pomisliti. Pridite zatorej vsi dragi brivski, bratje da bomo na Brivčev večer norce brili, tudi ako bo burja brila. — Na brivsko svidenje! —

Bel osel.

Bila je gostilna: „Bel osel“. No napis je bil uže takó pokvarjen, da ga ni bilo več mogoče brati.

Neki popotnik, ki je bil tja namenjen opazivši krčmarja na vratih prašal je:

„Kje je: „Bel osel“?“

„Jaz sem“, odgovoril je krčmar, „z čem morem vas poslužiti!“ Osel.

Ubogi mi!

Legenda.

Ko je prišla duša nekega tržaškega slovenskega narodnjaka v nebo, je bila predstavljena tudi Gospodu Bogu.

„Ti imaš velike zasluge za svoj narod“, rekel mu je Gospodar zemlje, „da se Ti izkažen hvaležnega, zahtevaj za svoje trpine kar hočeš, dovolim Ti vse!“

„Prosim“, rekel je narodnjak, „za bogato in lepo letino!“

„Dovoljeno je!“

„Hrabrosti za moške!“

„Dovoljeno je!“

„Kreposti za ženske!“

„Dovoljeno je! Zahtevaš še kaj?“

„Prosil bi: nepretržno delo za delavca, svobodo, enakopravnost, pravico jednako za vse, pametno, energično in pošteno, nepristransko vlado, sploh...“

„Ah, dragi moj“, rekel mu je Gospodar. „Ako bi Ti še vse to uslišal, ostalo bi nebo prazno. Ako bi kak moj angelj samo 24 ur tam bival, ne bi se hotel potem več vrniti!“

Cvetko.

¹⁾ toga — tuga (žalost).

²⁾ moka — muka (trpljenje).

Sreča v nesreči.

Dva prijatelja, ki se nista uže dolgo časa videla, sta se nekega lepega dne srečala in to-le govorila:

— Oh, dragi Peter, kako je kaj?

— Ne preveč dobro, dragi Janez, veš jaz sem se oženil!

— Dobra novica!

— Ne preveč dobra, ker vzel sem zares hudirjevo ženo!

— Toliko slabše za-Te!

— E, ne prav slabo, ona je imela 50.000 gold. dote!

— Torej se lahko potolažiš, mislim vsaj!

— Ne popolnoma, ker sem za ta denar krave kupil, ali vse so mi radi neke kužne bolezni crknile?

— Če je temu tako, je jako žalostno!

— Ne vem zakaj bi to žalostno bilo, ker kože teh krav sem za več prodal, nego sem za krave dal!

— Oh, Ti si zares v srajci rojen!

— Ne, dragi moj, ker hiša, v kateri sem denar imel, je popolnoma zgorela!

— Moj Bog! To je za znoret!

— Za znoret ni, Janez moj, ker z hišo je zgorela tudi moja — žena. *Stk.*

Veliko delo dveh slug.

„Si v sobi, Peter“, poklical je baron, ko se je prebudil, svojega slugo, misleč da je v prednji sobi.

„Sem gospod“.

„Kaj delaš?“

„Nič, gospod“.

„In ti Ivan, si tam?“

„Sem gospod“.

„Kaj delaš?“

„Pomagam Petru“.

„Dobro, kadar končata, prinese mi obleko. *Trn.*“

Mesec norcev.

Skoraj stopimo v mesec za norce, v — februar! Ta je najbolji prijatelj mladine, ker prenaša brez mrmranja velik „porcijon“ šale. Pod njegovo „luno“ se napravi največih neumnosti in ako bi bilo v njegovi moči, bi napravil iz vseh ljudi — norce! Zato so bili nekateri norci tako pametni, da so mu prišteli samo 28 dni. Posledico tega morajo pa občutiti vsi oni, ki so rojeni 29 februarja, ker pridejo tako ob tri četrt svojih rojstnih dnevov. Torej je februar tat rojstnih dnevov. Po tem takim je on najbolj „gmajn“ mesec, drugače je pa velik prijatelj plesov. *Trn.*

Iz vojašnice.

Kaprol rekrutu: Ako bi bil tako dolg, kakor si neumen, bi lahko cigaro na solncu prižgal.

**

Ob naboru vojakov oglasil se je tudi čotasti mladenič. Videči, da ga nečejo vzeti v soldate, je zakričal: Jaz sem mislil da so soldatje potrebni za bojevanje, a ne kakor Taljani za — bežanje!

Iz Škedenjske maškarade:

— Pejatu! Zakaj pa tako žvelto (naglo) plejšiš?

— Ej ... de bo več!

Kaj je čudež?

Vol ni čudež, hruška tudi ne, ali ako vol na hruško spleze in se svojim repom jabolke bere — to je čudež.

Lamparet: Kaj ga imate v tista pianer?

Ženica: Mleko nesem moji botri.

Lamparet: Koša betra, kva že akva — zamešana — neste v kažot.

Ženica: Furlane naj gledajo ti žburta pieneri — tam dobè največ vode.

— Vi moš kaj pa imate v kapot.

Ribničan: Jajca nesem v staro majsto.

— Koša jajsja, v varžet ga imate trdo.

Ribničan: Naj se le poslužijo gaspud eno prežo ga še dobite v škatli.

DOPISI.

Iz Lonjerja. Smešni buoter, pridi enkrat k nam. Že na poti znaš srečati enega človeka, kateremu „cikorja“ iz oči cvete — Nekateri pravijo da užiga „feral-“. Kar je pa Poldo obolel, mora ta revež z žveplenicami užigati vsaki „farav“ posebe. Se vé prej ko je bil uni boter zdrav, je lahko šel eno uro prej v Lonjer, da si je pri „Niemčuki“ privezal dušo, navadno se je dobro natresel tistega „hudega“. Ko je bila pa ura prižiganja je samo zdrsnu po vasi, pa so bili vsi „ferali“ vžgani. Takrat je še dobil za kakšen frakelček, a zdaj revež nima še za prežo „trentina“. No pa gospod Polde, bo že ozdravel, in tako se bo tudi naš „prižigalec“ spet spravil na noge. — Brivče, ti bi pa naredil temu možu veliko dobroto, da bi ga obril, ker človek postaja tako zaraščen, da ga ne bomo „nanka“ poznali. — Hitro Brivče v Lonjer, tam ga dobiš.

Iz dežele. Šaljivo vest, pravo „Talijo“ v prozi, ti imam poročati dragi Brivec! namreč o strašni „pogači“, ki so jo spekli frakeljburški osli — Črnogorcem — in Brivcu v „P. L.“

Misli si dragi bralec, velik „hotel“ za mesenih, gorostasnih budalosti. Okoli njega vidiš polno drvišev — z raznimi pripravami in stroji. Platonček sipa vsakovrstne „moke“ iz svojega mešička v kotel. Boter Pavlin se

poti in meša se silnim drogom, ves moker. Dalje stoji okoli kotla cela vrsta Siren... z raznimi inštrumenti, še celo debelovka, gorska — Pompadurka —, donaša vodo z „brento“. Pogačo je zmesil šior Drejut, ki je kar z veslom v roki pricapljal rekoč: „E. corpo di baco! ki že bou kvel pan!“ ter primešal razne „ocvirke“ za — purgo... kakor: Brivca, Jožka, Anico, Husa, logiko in druge..

Ko je bilo vse končano, prikrevsa še madama „klerika“ z kljukastim baštonom in očali, ter ponudi vsakemu „prežo trentina“ in hajd z pogačo v peč. — Upirajo in vzdigujejo kotel, ti — heroji — kakor Šebreljci v zvonik — travo past, da jih pot zaliva da jim hlače pokajo od — sile. Pa zaman

To njih muko, je videl in čul njih stok, vsegamogočni — Šmid, ki je na svojem gradu, ob Judriji sedel na divanu, kakor Bog Dioniz na sodu. Vzdigne se s svojimi rogo vilami, iz pušnarske — „univerze“ ter gre med bliskom in gromom bratom na pomoč. Med groznem hreščanjem in stokanjem: „i, a, oop, vfi!“ in plosk pogačo, v lažipodkurjeno peč, — misleč, da bo koga raztreščilo, kakor Danielova „zmes“ pripravljena babilonskemu boga Bella — Ha! ha! ha!

Kaj meniš dragi pane, da je konec burke? Né, nastopa še drugo dejanje.

P salo so že debeli protest, na njegovo dolgost ministra Tuna, da bi „Brivca“ (misléči da je „Brivec“ srenski ključar) uradno — zadavil... — In res, naš Tune je že

ostal z dekretom. A glej, o groza, ko je obrnil svoje vsevideče oko, v tvojo brivnico, je vgledal kako grozno sta kriče bežala „ember in german“ ostrgana do kosti. Zona ga je stresla pri tem prizoru, in skrtil se je za zastor, ker se je zbal, da bi utegnile tudi njegove kocine praščeti, pod grozno britvo. In dejal je: Beitär räsiren!

Večni ahasster.

Iz Divače. Dragi Brivec! Omenjum Ti, da v zadnji štv. je bila velika pomota. Isti, kateri je divaška dekleta Brivcu izročil, je bil zelo kosmat na pameti in je imel slabe talente.

Gospodična Karolina in ga. Amalija niso divačanke, in tudi v Diveči ne stanujejo. Visoko častite so iz Ležeč.

Toraj uljudno Te prosim! da bi istega kosmatinca prav dobro obril in talente na pravo pot mu pripravil, da ne bi visoko častito gospodično Karolino in ga. Amalijo k divaškim dekletam prišteval, posebno zavoljo premo-gočne gospice Karoline. Spoštovanjem

Čiška bisaga.

Iz Gorskega sela. Pred nekoliko meseci potoval sem kot turist po hribih, in tako sem prišel na neko gorsko planoto. Ko sem natanjko opazoval krasoto te planine, dotéče neki človek, kojega nagovorim — ali žalibog preslišal me je — ali mi ni hotel odgovoriti. Tedaj jo mahnem proti zvoniku — seveda lepemu in še precej visokemu. Skoro sem bil pri cerkvi, kar zagledam „komisijo“. Pravda si tedaj mislim! — in res prepirali so se za košček zemlje, koji je vreden borih 2—4 gld. Natančneje si ogledam ude komisije in glej med njimi vidim že poznanega iz Gorice trebušastega italjanskega dohtarja. V tem slovenskem gorskem zakotju, koga bi zastopal „taljanski dohtar“. Poizvem da zastopa tamkajšnega vrlega narodnega župana. — Svoji k tujcu. — imaš britev Brivec? *Obri ga pa dobro!* Tudi na županskem shodu ga nisem videl, vrl je res tedaj! Najbrže je bil doma in kuril pipco (izbi mu jo dragi Brivec iz ust).

Lansko leto se je ta mož sprehajal po Gorici in večkrat šel na „Mont“; po kaj hodi mislil sem in ne dolgo vprašam necega moža od tam, koji je nosil korenje od hiše. „Kako je pa pri vas, ali ste si izposodili kaj denarja na „Montu“? „Županstvo je sposodilo an taužent fiorintov. Kam ste jih pa denili? Komunski duh smo plačali. Pa saj imate kapitale po občini, s tem bi lahko plačali vse dolgove in ne bi bilo treba delati občini vedno večje breme“. „Kaj česte taku je prnas, žepen se boji iztirjat ker potem bi ga ne volili več v dinastiju“. „Ej takega dragi moj mož, če tudi ne volite; Saj bo kmalu proč, še eno

leto pa bo fuč. In potem plača par literčkov vina in hajdi vsi pod njegovo bandero, kaj ne! O ne, ne, tudi za taužent litrov ne bo več: za namestnika ga denemo, da ne bo „fluhtov“. „Ta bi pa bila sramota za vrlega zasluženega župana. Potem bi tožil občinarje, ker so ga deli iz konja na osla“. Ravno tako bo, drugače ne bo. Zakaj hodi po tiste taljanske pijavke, naj ga bo sram — za novo leto.

Ker sem dal besedo, da ga ne izdam, sem zamoščal ime; ali spoznali ga bodo že tisti, katerim je mar. *Potoralec.*

OGLASI.

EDINO PRAVI PAGLIANOV SIRUP ki čisti kri.

OPOMIN v interesu lastnega zdravja.

Pravi Paglianov sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po *prof. Girolamo Pagliano iz Florencije* (ne od Ernesta ali drugih Pagliano. Ernest Pagliano iz Napolja skuša *drznostjo slepariti občinstvo*, češ, da je njega sirup pravi. Ali to ni res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrdka *Girolamo Pagliano v Florencij*, ponudi *10 tisoč lir* vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa *Ernest* nemore.

Opozarjamo Vas na edino tvrdko *Girolamo Pagliano v Florencij Via Pandolfini 18*. Vsaka steklenica ali škatlica nosi položeno marko: — *na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrdko* Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) *Zdaj ste razumeli.*

Slovenske gospodinje — pozor!

Prodajalnica in zaloga jestvin in kolonijalnih pridelkov.

Ant. Furlan

nlica Crociera 2 — Piazza S. Francesco 2

Slavnemu občinstvu naznanjam, da sem kupil prodajalnico prej *Ruaro*. Isto sem založil z vsemi potrebnimi jestvinami: vse **svežo in najboljši vrste**. Sprejemam v katero pošiljatev na deželo ter sprejemam isto v komisijo. Jamčim **točnost, solidnost in najprimernišo ceno**.

Držim zalogo **vsakovrstnih vin**, v botilkah, kakor tudi **vipavsko, istrsko in dalmatinsko** belo in črno. Blago se pošilja po želji tudi na dom.

Ker zagotavljam, da bode moja prodajalnica založna vedno z najboljšim blagom, se nadejam naklonjenost tudi od slavnega občinstva.

Udani

Anton Furlan,

trgovec.

Edino pravi

Paglianov sirup

kri očiščajoč.

Ne jeden tolikih posnemalcev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal taji, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrdke v Florenciji, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelka, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatljica mora imeti od fabrike depozitiran pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzmarke.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

Pri moj tvrdki

Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo

stroji vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi iz kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobroto vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta št. 5.

Mat. Živic, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrdka prevzame tudi izvrševanje istih del. 5—10

Domača gostilna.

Podpisani vabi svoje rojake in druge Slovence za Božične praznike **v svojo gostilno, v ulici Madonnina št. 29**

Poleg gostilne je tudi *vrt za igro na kroglice*.

Točil bode **dobra vina, vipavska in istrska, kraški teran** ter **KOSLERJEVO PIVO**.

Rojaki stanujoči pri sv. Jakobu in drugi gostje dobe v moji gostilni vedno **dobro, čedno in točno postrežbo**.

Tudi za *prigrizek* je priskrbljeno. — Priporočuje za obili obisk.

Spoštovanjem **Martin Marc** gostilničar.

Svobodni glasovi.

Poučno zabaven list za slovensko ljudstvo.

Letnik 1897/98.

Izdal in založil **Rok Drogenik**.

To knjigo priporočamo vsakomur. Obseza pesni, povesti poučne in znanstvene sestavke. O „Svobodnih glasovih“ se je tudi kritika izrekla pohvalno. „Ljubljanski Zvon“ piše o njih med drugim (zv. II., l. 1898): „...“ treba priznati, da je v doslej izišlih „Svobodnih glasovih“ mnogo lepega leposlovnega gradiva v poeziji in prozi. ...“ Dobiva se po nižani ceni à 40 kr. izvod pri izdajatelju g. R. Drogenik-u v Trstu, via Belvedere 45. A.

Prodajalnica pri sv. Ivanu

št. 336

ima veliko zalogo vsakovrstnih kolonijalnih jestvin kakor: *kavo, riž, olje, kis in razne moke* in močnata jedila. Drži v zalogi razna manufakturne tkanine za oblačila. — Cene primerne.

Tobakarna. —

Za obilen obisk se priporočuje:

Ana Gašperčič
trgovka.

Dve sv. Ivanki.

„Kaj maraste Marika, ke jemaste tašne fajnsolne z brunela“. — „Ja, sej jih imaste tudi vi lahko — bejšte čedol h Pepetu Krašovcu tam najdeste takšne ku česte. Dobite na zbiro: z brunela, se svetlim pontalom, se žametam spret. Tudi ima rumene škarpete visoke za zvezat in tudi za otroke, černe ali kukar se zbereste“. — Ma či je ta betega?“ — Kaj ne znaste, saj hodijo vsi naši manderjarski, moški in ženske dol. Dobite ga tam pri cerkvi sv. Petra le prašajte po Pepetu Krašovcu, vsi vam ga pokažejo.

Jožef Stantič
čevljar v Rosariu.

Usojam si slavnemu občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

**kavo, čaj, olje, riž, makerone,
delikatese, sadje, ribe, vina itd.**

Pošiljatve v lomotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzajem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. *morske ribe in rake, sveže sadje, fino olje*, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljem radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamorem dajati blago po tako nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Domača slovenska gostilna Fran Valetič

v ulici Solitario št. 12.
toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko in okoličansko vino.

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po znižani ceni. — Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebnim.

Postrežba točna. Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udani Fran Valetič, krčmar.

Rusko-slovenski slovar

sestavil Hostnik, izdala

GORIŠKA TISKARNA A. GABERŠČEK

v Gorici.

Stane samo **3 krome**

Slovenska mladina, ki želiš čitati ruske duševne velikane v izvorniku in si tako nasrkati slovanskega duha, segaj pridno po ruski slovnici, katera obsega slovnico-slovarček in berilo.

Gostilna Bratje Ribarič

Ulica Conti (za Holtom)

Javljam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro črno istrsko in dalmatinsko belo ipavsko vino. Točim tudi vedno sveže

Drejerjevo pivo v sokčkih in buteljkah. Lačni želedece dobi v kuhinji potrebna jedila. Imam tudi prostor za kegljanje.

Ulica Conti (za Holtom)

Mihovil Ribarič

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunki ulici 3, (nasproti nunki cerki)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Prodajalnica jestvin VEKOSLAV PEČENKO

Ulica Commerciale št. 11.

Naše slovenske gospodinje, hišne in druge, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalozi ebé vse potrebne jestvine za katero si odi družino:

akava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka
sveče, frank itd.

Vse po primerani ceni samo dobro in zdravo blago.

Keđor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča udani

2-2 **Vekoslav Pečenko, trgovec.**

Svoji k svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu svojo bogato založeno pekarijo-prodajalnico. — Postreže se vsaki čas s svežim kruhom po navadnih cenah; prodajalcem, krčmarjem, gostilničarjem in odjemalcem na debelo ustreže točno s primernim odbitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Razun kruha, dobi se v prodajalnici vsch vrst moke — domače pečivo — razne sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh, gibanice in kar kdo želi; vse po nizkih cenah. Pekarija je v ulici Stadion št. 20, odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. — Priporoča se posebno našim slovenskim materam in njih hčerkam, da ga pogosto obišejo.

udani **Jakob Perhanc,**
lastnik.

Slovenska gostilna „PRI PETELINU“ v Trstu

sprejme v svoje prostore vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bo zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkom. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kosilom, večerjo na željo gosta.

Da bolje ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno, zdravo in ceno. Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

„PRI PETELINU“
Ulica Ghenga šte. 7.

Isborno
vipavsko
vino